

בוגי-השדון

פלורה אניה סטיל (1847 - 1929)

אנגליה

היא הביטה סביב כי חשבה שאולי מי שאיבד
את הסיר נמצא לא רחוק, אבל לא ראתה
איש.

"אולי יש בו חור" אמרה "ולכן זרקו אותו. אבל
גם כך טוב יהיה לשים בו פרחים בחלון שלי.
אז אקח אותו אלי."

היא הרימה את המכסה והסתכלה פנימה.
"וי!" קראה "הוא מלא מטבעות זהב! איזה
מזל." וכך באמת היה. הסיר היה מלא זהב.
היא עמדה תחילה בלי נוע, לא בטוחה שהיא
עומדת על רגליה או על הראש. ואז התחילה
לדבר "אבל אני מרגישה עשירה. ממש
עשירה!" אחרי שאמרה זאת מספר פעמים
היא התחילה לחשוב איך להביא את האוצר
הביתה. הסיר המלא היה כבד מדי כדי
שתוכל לשאת אותו ולכן לא ראתה ברירה
אלא לקשור אליו את הסודר שלה ולגרור אותו
אחריה.

"עוד מעט יחשיך" אמרה לעצמה "וכך טוב
יותר. השכנים לא יראו מה אני מביאה הביתה
ואוכל לשבת הלילה ולשקול מה לעשות. אולי

הייתה פעם אישה שמחה ובעלת מזג טוב,
למרות שלא הייתה לה סיבה לכך. היא הייתה
זקנה, עניה ובודדה.

היא חיה בבית קטן, הרוויחה את לחמה על
ידי שליחויות שונות שביצעה לשכניה, וקיבלה
תמורת זאת פעם לחם כאן, פעם קצת מרק
שם. האנשים חיבבו אותה כי היא נראתה
כאילו אין לה כל דאגות בעולם.

ערב אחד, כאשר הלכה הביתה, שמחה
ומחייכת כרגיל, עברה על יד תעלה ושם
ראתה סיר שחור.

"הי" קראה "זה בדיוק משהו בשבילי. אילו רק
היה לי מה לשים בתוכו! אבל אין לי! אבל מי
השאיר דבר כזה בתעלה?"

כסף! וודאי חלמתי. אבל זה דווקא לטובה. זה נוח יותר. אוכל למכור אותו ולקבל מטבעות רגילות שנוח יותר להסתדר איתן מאשר עם כסף או זהב. הרי לא הייתי יכולה לישון כלל בלילה כי הייתי מפחדת שישדדו אותי. ומטבעות הן יעילות, ואחרי שאמכור את הברזל אהיה עשירה, ממש עשירה." וכך היא המשיכה ללכת, רוקמת תוכניות מה תקנה במטבעות שלה, עד שעצרה שוב והביטה לסיר. הפעם היא לא ראתה בו אלא אבן גדולה. "נו, באמת!" אמרה "ואני חשבתי שזה ברזל. בטוח חלמתי. אבל זה המזל שלי" אמרה בחיוך "בדיוק הייתה נחוצה לי אבן כזו כדי להחזיק את השער שבגדר. זה באמת טוב יותר. כמה טוב לבן-אדם שיש מזל כזה." היא מיהרה אל הבית ולגינה שלה וכשהגיעה פתחה את השער ורצתה לשחרר את הסודר שהסיר קשור היה בו. בסיר ראתה את האבן, בדיוק כמו שהייתה לה נחוצה. היא התכופפה ואז

אקנה לי בית גדול ואשב כמו מלכה ליד האח עם כוס תה ולא אעבוד כלל. או אולי אקבור את הסיר בגינה ואשאיר רק קצת בקנקן שלי שעל התנור. או אולי וי! וי! אני מרגישה שאינני יודעת מה ואיך." בינתיים התעייפה קצת ממשיכת הסיר הכבד בדרך, נעמדה כדי לנוח והביטה שוב באוצר שלה. והנה! הסיר לא היה מלא זהב כלל! היא ראתה בו רק גוש כסף גדול. היא עמדה, שפשפה את עיניה והסתכלה שוב. "מוזר" אמרה בסוף "ואני חשבתי שהוא מלא זהב. כנראה חלמתי. אבל אולי מוטב כך. כסף גורם פחות צרות, יותר קל לשמור עליו וקשה יותר לגנוב. הזהב היה עושה לי צרות ועם גוש הכסף זה " היא המשיכה לתכנן מה תעשה עם כל האושר והרגישה עשירה, עשירה ממש. עד שעצרה שוב, כי התעייפה והביטה הם האוצר שלה עוד שם. אבל אז ראתה בסיר רק גוש גדול של ברזל! "וי, איזו טעות" אמרה שוב "ואני חשבתי שזה

פתאום האבן קפצה ותוך רגע גדלה ונעשתה
גדולה כמו בית. ואז היא הוציאה ארבע
רגליים ארוכות וזוג אוזניים גדולות וזנב ארוך
והיצור ברח משם, בועט ונוהם וזועק וצוחק
כמו ילד שעשה תעלול!

האישה הסתכלה אחריו עד שהוא כמעט ולא
נראה ואז פרצה בצחוק גדול "איזה מזל יש
לי. ממש בעלת מזל. ראיתי את בוגי-השדון,
לבדי לגמרי, ועוד התהלכתי איתו כל הדרך!
איזה מזל. ממש מעודד אותי. אני מרגישה
ענקית ממש."

היא נכנסה הביתה וכל הערב חייכה וצחקה
על המזל הגדול שלה.